

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter vojna po pošti prejeman za avstro-ogorske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 18 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejeman za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petič-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se vose enakirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. Opravištvo, na katero naj se brezovčije pošiljati naročila, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Carigrad 12. februarja. V zbornici je turška vlada izrekla, da je angleška vlada popustila svoj namen, pošlata flotno eskadro v Carigrad, ker je Carigrad miren in ker je porta zoper to protestirala.

Grška vojska je popolnem zapustila Tesalijo.

London 13. februarja. Štiri oklopne ladije iz kanalskega flotnega oddeljenja so dobile ukaz v Gibraltar pluti.

V zgórenjej zbornici je Derby povedal, da on upa, da bode v četrtek angleška flota ne daleč od Carigrada ali pred Carigradom.

Vse vlade so pritrdile shodu konference.

Francoska in Italija sta ustavili poslanje flote v Bospor.

Diplomatična korespondenca obsega depešo lorda Loftusa od 9. t. m., v kateri Gorčakov na angleški telegram odgovarja, da odločevanje demarkacijskih črt briga prav samo vojujoče udeležence.

Pariz 12. februarja. Havas poroča: V Atene je denes prišlo iz Carigrada naznanilo iz oficijoznega vira, da je Anglija zahtevala v soboto od Turčije dovoljenja, vpláviti svojo floto v Bospor. Porta se je tej angleški terjatvi formalno ustavila in žugala, da bode floto bombardirala, če bode hotela po sili skozi Dardanele voziti se.

London 11. febr. Po poročilih, ki jih je Mithad-paša dobil iz Carigrada, sodi on, da je

zveza Rusije s Turčijo gotova stvar. Odslej bode Turčija sovražnica Angležem.

Vojska.

Angleži, kateri so zdaj na vladi, ti zavidni kramarski samopašniki in vedni pomagati zatiralcev, dobivajo zdaj od vseh strani brce, da je nam pravo veselje. Ob tla vržena porta jim je pred nosom svoja vrata v Bospor zapahnila in jim zažugala, da jim ladije postreli, če bodo nepoklicani silili v njeno morje. Ob enem pa jim je tudi Rus Gorčakov odgovoril, ko so se hoteli v demarkacijo pri premirji vmešati: „to vam nič mari“. Kako se bodo stvari razvile? Položje je silno kritično.

Oficijalna poročila iz Peterburga tako ocenjuje pridobitke ruskega vojevanja. Pri Ardahanu so ujeli Rusi 2 paši in 7600 mož in priplenili 96 kanonov z 2000 šatori in 7000 puškami. Pri Sejdekanu 1400 vojakov, 14 poljskih topov, 2000 šatorov in 1000 pušek. Pri Jaguji 2 paši, 2000 vojakov, 16 poljskih kanonov, 2000 pušek. V bitki pri Aladžadaghu 7 paš, 12.000 mož, 84 topov, 4000 šatorov in 10.000 pušek. V Karsu 4 paše, 22.000 mož, 350 kanonov, 6000 šatorov in 18.000 pušek. V soteskah pri Deve-Bojunu bil je ujet 1 paša s 4000 možmi ter so zmagovalci priplenili 96 kanonov in 3000 pušek. Tedaj iznašajo vse trofeje azijske vojske vkupe 662 kanonov, 16.000 šatorov in 42.000 pušek poleg tega pa so dobili Rusi neizmerno velike zaloge živeža in streliva. Število ujetih konj je 18.000. Jatagani, samokresi in puške, katere so zmagoviti Rusi vzeli ter drugo polomljeno orožje nij tu všteto. Bolnikov in ranjenikov se je našlo 12.000.

Obdunavska armada more se ponašati s

temi pridobitki: Carjevič naslednikova vojska ob Lomu je pribojevala v raznih bojih ter v bitki pri Mečki 16 kanonov, 1000 šatorov, 3000 pušek ter je ujela jednega paša s 7000 možmi. V Dobruči je Zimermanov oddelek v raznih malih bojih ujel 4600 mož; razven teh je priplenil 100 kanonov, 400 šatorov in 4500 pušek. Deveti kor je pri Nikopolji ujel 2 paši in 7200 mož ter priplenil 52 kanonov in 7000 pušek. V Trnovem so Rusi našli 16 kanonov, 300 pušek in ujeli 400 vojakov. Mej boji pred Plevno je bilo ujetih 400 mož, z reduto Gričico pak so ruski vojaki priplenili 6 kanonov in 400 šatorov.

V Plevni samej je bilo ujetih 6 paš ter 44.000 vojakov; tam so zmagovalci našli 96 kanonov, 400 šatorov in 66.000 pušek. V bojih pri Telišu sta bila ujeta 2 paši ter 4000 vojakov, v plénu je bilo 100 šatorov s 4000 puškami. V Orhaniji in okolici je ujel Gurko 1000 vojakov ter priplenil 6 kanonov in 1000 pušek. Mej boji v Šibki-soteski je prišlo v rusko ujetništvo 34.000 mož s 4 pašami, poleg tega 100 kanonov, 3000 šatorov in 26.000 pušek. Pri Filipoplji so ujeli Rusi 11.000 mož in jednega paša. Zaplenili pak so 100 kanonov in 12.000 pušek. V Adrianopolji so našli zmagovalci 86 kanonov a izzatega mesta še 1000 šatorov in 3000 pušek. Tako zatorej iznašajo ruske obdunavske vojske trofeje od začetka vojevanja do podpisanja premirja 15 paš, 113.000 vojakov, 606 kanonov razne velikosti in vrste, 9600 šatorov in 140.200 pušek angleške sisteme. Dunavsko vojska je priplenila tudi 24.000 konj. Turškim iregularnim krdelom odvzeti jatagani, samokresi in puške presežajo 200.000; sulic in bodal je bilo Čerkesom odvzetih 13.000. Število pripljenjenih zastav je tudi prav veliko.

Listek.

Aleksej Stepanovič Homjakov.

Ideja zblízanja Slovanov, katera je dolgo časa tlela same v srcih nemnogih mož, šla je v svojem razvitku po istem potu, po katerem so se razvijale in krepile vse človeške ideje. Niti preganjanja in pritiski, ki so imeli namen zadušiti takoj v začetku hlepenje slovanskih narodov po novem življenji, niti začasno ohlajenje v sredi voditeljev tega dviganja, niti napadaji in celo zasmehovanja, s katerimi so se obsuli najbolj čestmi borilci potreb in zahtev svojega naroda, niti slednjič ravnodušje samega občinstva, sredi katerega je bilo treba delovati tem nemnogim truditeljem, — nobena reč nij mogla podušiti in obstanoviti razvitja nove namere v življenji narodov slovanskih. Ideja zblízanja mej sorodnimi narodi, po potu vzajemnega izpoznanja

se je jela krepčati tembolj, čem dalje so jo tlačili razni zadrževalni uplivi, in čem bolj surovo so se preganjali navdušeni njeni borilci.

Ta nova namera v življenji Slovanov se je pokazala po uku preteklosti, da so začeli boriti se za svojo samostojnost, in ta borba se je pojavila v zadnjih desetih letih s posebno silo. V Rusiji se vedno bolj topi število nasprotnikov solidarnosti slovanske, in potreba bliže se spoznati z enorodnimi, bratskimi narodi raste od leta do leta, da-si še nij davno, kar so se napadali tako misleči možje od neke strani ruskega izobraženega občinstva.

Poglejmo nekoliko let nazaj! Tesni krog ljudij, ki so delali za razvitje ideje Slovanstva, nij našel sočutja v večini ruskih izobražencev. Treba je bilo trdno verovati v slavno zmago velike ideje, da se je dalje še trdil kdo za njen razvitek s tako udano-

stjo in tako ljubeznijo, kakor je pokazala stranka takozvanih Slavjanoljubov. Ta mali krog je imel v sebi neizcrpljivo delavne moči. Homjakov, Aksakova, Samarin, — jeden za drugim so neutrudljivo delali na korist bližnjega izpoznanja ruskega naroda z sorodnimi mu narodi slovanskimi, videv tem zblízanji načelo novega svetlega življenja Slovanov. Imena teh ljudij, ki so posvetili svoje življenje v blagor domovini in Slovanov sploh, mora poznati vsak Slovan, ki želi samostojnega razvitja svojega naroda in duševnega zblízanja s svojimi brati. —

A. S. Homjakov spada mej najbolj energične borilce svobode slovanske; spoznati življenje in muke jednorodnih narodov, olajšati jim jarem, ki jih je trl, podpirati jih pravstveno in duševno — to so nameni, kojim je posvetil Homjakov svojo dolgo delavnost. Želeč svobode in sreče Slovanom, je on posebno delal, se ve da, za srečo in bla-

Naposled treba omeniti, da so Rusi v Aziji in Evropi dobili velike zaloge soli, kruha in riža. Streliva so Turki povsod ogromno mnogo nakopičili, mej tem silno veliko smodnika in več od 500 milijonov narejenih patron. Vsak ujet Turek je nosil soboj 70 patron.

Francozje in zdanje svetovno položje.

Iz Pariza se oficijoznemu listu piše, da bode Francoska gotovo pristopila h konferenci. Ob jednom se od francoske strani hiti povedati, da bode Francoska na konferenci ravno tako nepristranska kakor dozdej mej vojsko. Francoska vlada želi za vsako ceno miru, celo za to ceno, da se v Carigradu rusko vladanje uvede. Ona se boji žaliti Nemčijo in gleda le, kako mirno in dobro izvesti svetovno razstavo. Zarad tega je Francoska ogibala se celo videza, da bi simpatizirala z Anglijo. — Grof de Saint Ballier, ki ima velik vpliv na zdanje vlado, je celo misel sprožil in dela za njo, da bi Nemci po mirnem potu odstopili Francozom Metz in Lotaringijo nazaj, a zato bi Francoska podpirala daleč sezajoče plane Bismarkove politike. Zarad tega, pravijo poročila dalje, nij se čuditi, če bode gotovo na prihodnjem konferenci francoski zastopnik glasoval z Rusijo in Nemčijo.

Z zadovoljstvom je tudi konstatirati, da neki republikanski časniki francoski vedno bolj naglašajo, da mora republikanska Francoska biti ali postajati Slovonom prijazna, ker so tudi ti Francozom bolj prijazni kot vsi drugi narodi. Uže na carigradskej konferenci je francoski zastopnik z Rusi glasoval tako, da je celo berlinsko ljubosumnost vzbudil bil. Če se v tem smislu mišljenje na dalje razvija, potem se tudi „Bismarkovih daleč sezajočih planov“ nij bati.

Anglež Gladstone proti Avstriji.

Dne 8. t. m. je v angleškej zbornici govoril prejšnji minister Gladstone o razmerji mej Avstrijo in Anglijo v orijentalnej politiki in je našo politiko tako-le grajal in sumnil: „Celo je treba, da angleško oko pazno čuva nad Avstrijo. Uže šestdeset let je nesrečna osoda Avstrije, da se v vsakej evropskej kombinaciji, kjer bi se imela ali na to ali pa na ono stran postaviti, ona postavlja na napačno stran. Jaz pač gojim upanje, da

zdaj boljši nagibi vodijo Avstrijo, jaz ne tožim zdanje izvrstne glave avstrijske politike. Ali Avstrija ima z notranjimi težavami boriti se, ki naravnost terjajo, da se sosednje provincije tako uravnajo, kakor je avstrijskim notranjim potrebam koristno. Ne morem se čresti strahu, da ne bi zopet Avstrija poskušala krhati velik dar, ki se bode poklanjal narodom, bivšim pod Turčijo. Za tak cilj se Anglija ne sme vezati z Avstrijo.“

Te besede velicega Angleža so prišle našim državnikom kakor svarilo ob pravem času in morda so tudi kot tako nameravane bile. Dosti opomb bi se dalo nanje navezati, razne misli zlasti o tesnej zvezi notranje naše z vnanjo politiko nam Gladstonove besede vzbujajo, ali — v našej tiskovnej svobodi smemo pač — misliti, tiskati jih je težko mogoče.

Papeževa volitev.

Papež Pij IX. je mrtev. Od papeževega mrtvega trupla se obrača vsa pozornost na „konklave“ ali novo izvolitev papeža. Zatorej hočemo tu nekoliko več o načinu te izvolitve sploh izpregovoriti.

Ako se zberó kardinali za volitev papeža v Rimu, določen jim je Vatikan v to svrhu. Trije kardinali, jeden kardinal škof, drugi kardinal-duhovnik, tretji kardinal-dijakon, odločeni so za reditelje (capi d'ordine) po tajnem glasovanju. Ti imajo skrbeti, da se predpisani red in strogo zapretje v volitvi odmenjenem poslopji vzdrži. Jednajsti dan po smrti papeževaj ga slovesno pokopljejo, a prihodnji dan se pričinja „konklave“. Takó je umrl Gregor XVI. dne 1. junija 1846, dne 12. junija so ga pokopali, a dne 13. junija se je pričel „konklave“. Pij IX. je umrl dne 7. februarja, dne 18. t. m. ga bodo pokopali in dne 19. februarja zapri se bodo kardinali v novo volitev. Vsak kardinal more vzeti soboj dva služabnika, kateri služabniki se zovejo konklavisti ter so ali kleriki ali lajiki.

Izvolitev se vrši ali pôtem kvazi-inspiracije, ali skrutinija, ali kompromisa. Sè kvazi-inspiracijo še nij bil izvoljen nobeden papež; kompromis se le tedaj upotreblja, ako se pôtem skrutinija ne more doseči veljavna izvolitev. Zategadelj je skrutinij najnavadnejši način papežke volitve.

Ako se dne 19. febr. zberó kardinali v konklave, potem imajo uže naslednji dan pričeti volitev. A prej morajo s prisego obljubiti,

da hote izvoliti onega, ki je po njihovem mnenju najvrednejši.

Volitev se vrši vsak dan dvakrat, dopoldne ob 10., popoldne ob 5. Glasovnice (bolletini) so uže pripravljene. Glasovnice so pèd dolge in na pol toliko široke ter so razdeljene na pet razdelkov. V prvem je latinski natiskano: Jaz . . . kardinal; drugi razdelek je prazen; v tretjej je vpis: volim za papeža svojega velečastitega gospoda gospoda kardinala . . . Peti razdelek ima se napolniti sè svetopisemskim rékom. Glasovnica se ima tako zgániti, da pride prvi razdelek na drugi, a peti na četrti. Na ta način se zakrije ime volilčev, ter je jedino izvoljenčev ime videti. Potem se kakor si koli bodi zapečati glasovnica z obeh stranij. Glasovnice se imajo vpricho vseh popisati in v žarico (urno) vreči. Ako kateri kardinal, kadar je konklave, oboli, določen je zanj poseben način glasovanja, in to tak, da nij moči dotičnega volitev ovérati ali ga z zvijačo pregovoriti.

Žarico dobro potresejo ter se glasovnice v njej tako pomešajo, da nij možno nobega volilčev izpoznati. Potem se glasovnice javno preštejejo, da se preišče, ali je toliko volilčev kolikor volitvenih listov. Kadar je to gotovo, beró se glasno in počasi imena izvoljenčev, katera zapiše tretji skrutator. Prvi skrutator jemlje glasovnice iz žarice, a drugi ime izvoljenčev objavlja. Ako kaka glasovnica nij dobro zganena in zapečatenjena jo zavržejo. Da je volitev veljavna treba baš dve tretjini glasov. Kadar se ta vspeh ne doseže, sežgó na posebnem kaminu glasovnice. Dim, katerega vidijo od zunaj vnanji prebivalci mesta iz dimnika prihajati, imenujejo Rimljanci „sumata“. To vsele pomenja, da se nij izvršila kanonična izvolitev.

Iz navedenega je jasno, da je vsak posamezni volilec popolnem svoboden pri volitvi. Ali je kaj strankarstva v konklavu — tega no vemo povedati, samo toliko je znano, da so eminencije tudi ljudje. Samo to stoji, da so kandidati papežki, ki so dobili ob začetku konklava po en, dva, tri do pet glasov večine, dostikrat propali ter je vsele kak drug zadobil papežko dostojanstvo.

Najdaljši konklave je bil ob volitvi Benedictka XIV. Trajal je od 5. marcija 1740 do 17. avgusta — tedaj šest mesecev; najkrajši je bil pri volitvi Pija IX. Trajal je samo tri dni. Doklé bodo sedaj volili novega papeža je težko prorokovati Na nobeden način

gor Rusije. Dobro je razumel, da samo pri blagostanji in razvitji domovine je mogoče misliti na to, da se olajša osoda pod Turkom stokajočim bratom, kakor je tudi le pod pogojem osvobojenja ruskega naroda od uplivov, ki zadržujejo njegov razvitek, mogoče pričakovati zblizanja z drugimi Slovani. To je uzrok, da se je toliko let trudil Homjakov za omiko ruskega občinstva. Trudil se je on razbuditi svoje rojake iz zaspanosti, kazal je na pomanjkljivosti, ki so opovirale njegov razvitek, delal je na to, da se vse prenovi, vendar ne tako, da bi se slepo uklanjalo vsemu, kar je tujega; nasproti je on svetoval živeti sè svojim umom in dovolil izposoditi si samo to, kar zna prinesti resnično korist; terjal je, da naj se obdrže vsi nravi in običaji, ki so svojstveni ruskem narodu in da bi postal narod brez lica, je pravil, ko bi odstopil od tega svojstva.

Te nasvete in terjatve je poslušal en del

ruskega občinstva z zasmehovanjem, a to so bili samo na pol izobraženi, ki nijso poznali pravih potreb svojega naroda. Homjakov je pa stopil s tem večjo srčnostjo proti onim, ki so se brezpogojno uklanjali zapadu; in to zlo je bilo pognalo uže globok koren v rusko občinstvo, koje je videlo rešenje v tem, da se opusté običaji in nravi, lastni ruskem narodu. Govoreč o neumnosti takega poklanjanja tujim narodom, trudil se je Homjakov in njegovi nasledniki dokazati, da nij vse zlato, kar se sveti na zapadu; da je v ruskem življenju mnogo dobrih stranij, katere nij težko ohraniti in razviti. Da se pa spozna kje je treba ohranjenja in razvijanja, se morajo na vse strani spoznati potrebe domovine in naroda, poglavitno pa, poznati njegovo preteklo življenje in njegov sedanji položaj. Žal, nekateri del ruskega izobraženega občinstva nij poznal in nij hotel spoznati tega, ter je videl vso srečo le v tem, da se uniči vse, kar je zrastle

na ruskih tleh, kot sad mnogih stoletij njegovega zgodovinskega življenja. Odkrivaje oči ruskem občinstvu na temne strani olikanega zapada, se Homjakov nikakor nij samo sè svojim bahal; nasproti kazal je, da je potreba preobraziti to in ono stran državnega in občestvenega življenja v Rusiji.

V nepopolnosti ruskega življenja je Homjakov videl le začasno bolezen, ki se da izlečiti: on je bil globoko prepričan, da ruski narod ne pogine, marveč, da doživi radostnega in svetlega časa; da se v njem ne izgube ti dragoceni duhovni zakladi, s katerimi ga je Bog tako bogato obdaril. Homjakov je veroval v vse to, veroval pa tudi, da kmalu nastopi srečna bodočnost, ko bodo slovanski bratje prišli k bogatemu viru duhovnih močij ruskega naroda, da napoje svojo duševno žejo.

Gojil je Homjakov prepričanje, da za vse slovanske narode gotovo nastopi srečna doba svobode, ne samo politične, temuč tudi du-

pak ne bode konklave dolg. V prvi vrsti gré za naglo veljavno izvolitev in ta je zdaj jako verjetna.

Pri volitvi papeževej imajo pravico kakega uda kardinalskega kolegija izvolitev zavreči ali ugovarjati proti njej: kralj francoski, kralj španjski in nemški cesar. Ta pravica — katera se zove „veto“ ali ekskluzive — se opira na silno staro navado, katero je priznal Gregor XV. v konstituciji „Aeterni patris“ dne 26. nov. 1621 l. Ko je razpalo nemško cesarstvo, dobil je to pravico avstrijski cesar Franjo kot takov. Pij VII je to prenapredbo potrdil. S prepovedjo ali „veto“ treba poveriti kacega kardinala. To ima dobro paziti, da vé in zná, kedaj je čas, to pravico uporabiti, t. j., ako more dotični kardinal dobiti dovoljno številno glasov ali ne. Kadar je prepoved oddana, ne more biti tist kardinal, proti komur je bila vložena, izvoljen. Pravica ekskluzive je jasna in nedotakljiva.

Kar so tiče „veto“-pravice avstrijskega cesarja, dovolj je da spominjamo Andrassyjevih besedij v seji budgetnega odseka delegacij, katere je izrekel dne 28. aprila 1873. Vprašanemu ga Rechbauerju je namreč rekel: „Kar se onega veto tiče, ne bi svetoval nj. veličanstvu, da se odpove, katerej koli pravici, ki jo ima.“

Več in bolj zanesljivo o teh stvareh bomo iz dejanskih dogodkov kmalu slišali in poročali iz Rima, kamor so zdaj oči vesoljnega sveta skoraj tako močno obrnene, kakor v Carigrad.

Konklave bode v Rimu, in ne kje drugje. Kakor so neki hotéli. Poroča se, da je papež Pij IX. tudi neke poduke o tem zapustil. Pij IX. je dva testamenta ostavil. V enem zapušta svojem nasledniku letno rento 3½ milijon. V drugem privatnem testamentu pa zapušta papež svojim nečakom premoženje, in 300.000 frankov za rimske revne.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 13. februarja.

Iz *Pulja* javlja telegram, da je avstrijska kasematna ladija „Cesar Maks“ 12. t. m. odplula proti Levanti. Oklopna fregata „Habsburg“ s kontreadmiralom Barrym pojde najbrž denes za ono.

Hrvatski poslanci so bili poklicani na denes v Pešto, da glasujejo v colnej debati za ogersko vlado.

ševne. Od todi se razume ta ljubezen, katero skazujejo Homjakovu vsi zapadni Slovani, in da se nadejajo svoje svobode. Zato se njegove veličastne pesni posebno v Galiciji dečki uče na pamet in postale so lastnija vseh Slovanov. Vse, kar je bilo posebno drago Homjakovu, in kar je on menil, da se bo izpolnjevalo še le v daljnji prihodnosti, to uže stoji pred našimi očmi sè svojim pričetkom. Rusija, ki je dve sto let mirno delovala in se krepčala v notranjem, dvignila je svoj grozni meč, da privojuje svobodo najbolj tlačnim slovanskim rodovom in sočutje vseh njenih bratov jo spremlja v tem blagem delu. Tega srečnega trenutka si je vedno želel Homjakov. Njegovo življenje in delavnost je tedaj dandenes velikega pomena za vsacega Slovana. Iz okoliščin njegovega življenja lahko vsak prevede, kako so se rodile in krepile v njem ideje, kojih nij mogel videti uresničenih.

O Homjakovu, pravi Bartenev, se mora

Vnanje države.

Iz *Rusije* se poroča, da je ukazano še 120 bataljonov mobilizirati. Vvoz angleških ladij v Dardanele nekateri smatrajo za začetek ruske vojne z Anglijo.

V *Rumuniji* se močno agitira za to, da bi se deželna celokupnost ohranila in ne odstopila Besarabija Rusom. V časnikih in javnih shodih se v tem smislu deluje, a — zgodilo se bode kakor bode car hotel.

V *grškej* zbornici je minister Komonduros povedal hrabrim Helenom, da je vojsko nazaj poklical zato, da bi dobil pomoč vele-vlastij. „Hrabri“ Heleni so to z veseljem na znanje vzeli.

Kdo bode prihodnji papež? Zdaj imenujejo štiri kandidate: Pecci, Bilio, Monaco La Valetta in Morichini. Zadnja dva sta mej najmlajšimi udi kardinalskega kolegija: eden je 52 drugi 51 let star. Pecci in Monaco La Valetta sta — tako pripovedujejo — zmerna, in če bo eden od teh izvoljen, ustavil bode razpor cerkve z državo ali vsaj ga ohladil, isto se govori o Morichiniju. To pa so morda tudi le kombinacije. Dostikrat je bil uže tist za papeža izvoljen, ki ga nij nihče prej mislil.

Po nekaterih krajih *Italije* so bile demonstracije zoper garantijsko postavbo, (ki potrjuje popolno svobodo pri papežkej volitvi itd.) ali italijanska vlada je povsod take demonstracije zatrla.

Nemški cesar Vilhelm je sprejel predsedništvo državnega shoda in naglašal v svojem odgovoru, da je zdanij trenotek jako resen, da pa on upa mir ohraniti.

Dopisi.

Iz *Gradca* 10. februarja. [Izvirni dopis.] (Dva slovanska shoda.) Akoravno po naključbi nekoliko pozno, moram vendar denes poročati kratko o dveh shodih v Gradci živečih Slovanov. — Prvi je bil osnovan po društvu slovenskih dijakov „Triglavu“ in je veljal starini slovenskih pesnikov, V. Vodniku. Program tem večeru je bil jako priprost, a izpeljal se je bil prav dobro. Slavnostni govor g. Z. odlikoval se je tako po zadržanju, kakor po obliki. Hvalevredna bila je deklamacija gosp. P., od katerega bi bil vsak rad slišal obširnejše predavanje radi njegove spretnosti v tej stroki. Prav primeran bila je tudi predstava prizora Cojz Vodnik-Linhart glede časa in zadržaja. Gg. igralcem gre tedaj hvala, da so si izbrali ta predmet in da so se tako vrlo obnesli pri predstavi. Peto se je tudi dobro in lepo v oficijalnem in neoficijalnem delu. Na vrsto so prišle razne pesni, kar se je tem lože in tem raji zgodilo,

reči, da je bil čisto ruske krvi, po očetu in materi, rojenej Kirjejevej, je spadal k staremu ruskemu plemenitemu rodu. V hiši Homjakovih so se hranile rodbinske pripovedke, starinske reči in papirji iz časa Elizabete, Petra in carja Alekseja Mihajloviča, kateri je bil posebno milostljiv predniku Alekseja Stepanoviča namreč Petru Semenoviču, ter mu je pisal pisma, ki se hranijo v arhivu Homjakovih. Aleksej Stepanovič Homjakov je znal naštetih svojih dedov za 200 let nazaj. Stara Rusija nij bila za-nj samo predmet zabavnega učenja marveč živela je ona z vsemi svojimi boljšimi stranmi, z živo vero, z iskrenim čuvstvom narodnega bratstva in zdravim smislom, vsa v njegovej hiši. Po drugej strani ne vemo prilike, da bi se bili Homjakovi mešali s tujci, z eno besedo A. S. Homjakov je bil ruska korenina.

(Koniec prihodnjic.)

ker sta bili društvi „Hrvatska“ in „Srbadija“ po mnogih udih zastopani. V neoficijalnem delu govorilo se je dosti in mej tem tudi marsikaj lepega in važnega. Edino to je želeli, da bi dobile govorjene besede tudi kri in meso!

Mej mnogimi napitnicami bile so tri posebno dobro sprejete; prva, katera je veljala g. prof. dr. K. kot učenjaku in prijatelju dijakov; druga napita pesniku Boris Miranu in tretja romanopiscu J. J.

Prav veselo in prijateljsko smo se imeli — le prehitro so nam takrat potekle ure. — Drugi shod priredilo bilo je „slovansko pevsko društvo višjih šol v Gradci“ 7. t. m. Zbralo se je tudi ta večer mnogo Slovanov raznega stanu in poklica — nekateri so prišli sè svojo družbino, kar se sicer redkokrat zgodi iz nam neznanih uzrokov. — Program bil je precej obširen, kljubu temu, da ga je slavna policija nekoliko pristrigla. — O zadnjem moglo bi se prav dosti in zanimivo pisati, ako bi naše tiskovne razmere bile drugače. — Sedaj pa moramo marsikaj zamolčati, akoravno vemo, da imamo pravo za-se.

Glede petja se more reči, da je bilo prav dobro in da bi bilo izvrstno, ako bi se bili vsi gg. pevci enako marljivo vaj udeleževali. Kajti dobro uho zapazilo je to pomanjkljivost lahko brž, ker glasovi nijso bili uglašeni deloma, deloma se nijso prav zadeli, deloma se delali prehodi nekoliko preglavice. — Občinstvo bilo je jako zadovoljno in morale, so se nekatere pesni ponavljati.

Ta prvi večji uspeh mora pa pevce spodbujati k daljnemu marljivemu delovanju, ker s tem kažejo ljubav do umetnosti. Slovansko občinstvo pa ne sme in ne more pozabiti, da je potrebno, podpirati tako društvo duševno in denarno. Nekateri gospodje so to potrebo res tudi sprevideli in žrtvujejo svoje proste ure ter ne preobračajo groša petkrat, predno ga izdajo. Gg. dr. B. I., R. in T. morali bi posnemati dijaki in nedijaki in društvo bi stalo kmalu na drugih nogah. Gotovo bi tudi njegovi „pevski večeri“ prišli do tako dobrega glasu, kakor so ga imeli in kakor ga imajo drugod slovanski pevci. Društvo ima v gospo u Fr. Dolejšu tudi prav marjivega in spretnega pevovodjo. Gospod razume svoj predmet popolnem in je prav ljubeznjivega obnašanja nasproti pevcem. V tem oziru ne more njim nič kaliti veselja do točnega obiskovanja pevskih ur. Obema društvoma želimo tedaj dosti sreče pri daljnem delovanju.

Domače stvari.

— (Iz Mozirja) se nam piše: Denes 11. februarja vršile so se pri nas volitve župana in svetovalcev. V prvi volitvi je bil izvoljen naš prejšnji župan gospod Tone Goričar. Ker se je pa tisti zahvalil in nij sprejel volitve, vršila se je drugič in pri tej je bil izvoljen za župana gospod Jože Lipold; za svetovalca pa Tone Goričar in Dragotin Hofbauer.

— (Anatomičen muzej) baje eden največjih, bode se odprl 16. t. m. v ljubljanskej reduti. V Trstu ga je baje v treh tednih 35.000 ljudij šlo gledat.

— (V sežauskeje čitalnici) bode 17. februarja t. l. veselica z deklamacijo: „Na šmarno goro“, s petjem, burko: „Umor v kovaškeje ulici“ in s plesom. Vstopnina 30 krajc. — za ples 50 krajc. K tej veselici vabi uljudno odbor.

